

De Zonekrant

KERK & leven

Uittreksel artikels 2026 – week 05

WEMMEL, SINT-SERVAAS

DOOP VAN DE HEER

Foto's © Myriam De Breuker

Op 11 januari vierden we in de verschillende kerkgemeenschappen, de Doop van de Heer. Bij ons werden er drie kinderen, die binnenkort voor de eerste keer te communie gaan, gedoopt. Omdat onze priester Jean-Paul vorige week ongelukkig ten val kwam, waarbij hij zijn pols brak, had hij gevraagd om zowel de zondagsviering als de doopsels over te nemen. Liorah, Karel en Corentin ontvingen het doopsel uit de handen van Linda. Ze werden gedoopt met water, gezalfd met chrisma, kregen hun brandende doopkaarsen overhandigd en mochten hun herinneringskaartje achteraan in de kerk ophangen bij al die andere kaartjes van de dopelingen van afgelopen jaar. We hopen dat ze allen samen een warm nest vormen waar de kinderen in rust en vrede mogen opgroeien. Proficiat aan de kinderen en hun families.
Myriam

RELEGEM, SINT-JAN DE DOPER CREATIEF MET HET LAM GODS

In de kindernevendienst te Relegem, werd op zondag 18 januari stilgestaan bij een bijzonder symbool: het Lam Gods. De kinderen vertaalden dit symbool van vrede en liefde naar eigen kleurrijke tekeningen. Een prachtig resultaat van een creatieve ochtend !

CURSIEF VERANTWOORDELIJKHEID

Het nieuwe jaar was nog maar nauwelijks begonnen of we werden al opgeschrikt door een tragische brand veroorzaakt in een bar in een Zwitsers skioord (Crans-Montana). Het werd snel duidelijk dat er minstens 40 doden te betreuren vielen en zo'n 120 gewonden waarvan velen afschuwelijk verminkt, allen jongeren. In de media werd stante pede de zoektocht naar de verantwoordelijken gezocht. Van de andere kant wordt het medeleven met de slachtoffers en naasten alom gedeeld...en toch ook weer niet. Er zijn mensen die op een andere golflengte zitten. Het Frans satirisch weekblad Charlie Hebdo publiceerde -bij wijze van publiek debat- een cartoon waarin twee zwart geblakerde skiërs worden afgebeeld met daaronder als commentaar 'Les brûlés font du ski', alsook "La comédie de l'année". In het publieke leven heeft de vrije meningsuiting zo haar rechten." Erbarme dich" daarentegen is ongetwijfeld alleen iets voor gelovigen. Of misschien voor een componist op zoek naar de uitdrukking van zijn diepste emoties.

Korter bij huis, in Brussel en Antwerpen, kwam het in dezelfde periode opnieuw tot heftige uitbarstingen van geweld. Jongeren blijken niet meer het onderscheid te kunnen maken tussen het uiten van vreugde en baldadige vernielzucht. Steevast wordt er dan met beschuldigende vinger gewezen naar moslimjongeren. Khalid Benhaddou, moslimtheoloog, wordt er bedroefd van. Hij roept moslimjongeren op om hun geloof niet te misbruiken, maar het te beleven als een houvast om het leven te verbeteren (De Standaard, 6 januari). Godsdienst is geen alibi voor onverantwoordelijkheid. Je zou dan denken dat deze moslimtheoloog hiervoor blijken van waardering zou ontvangen. Alvast toch de mijne. Maar nee, volgens schrijfster en filosofe Tinneke Beeckman (De Standaard 15 januari) zit de man niet op het juiste spoor. In de moderniteit moet volgens haar de aandacht uitgaan naar de "vrije ruimte". Om de moslimtheoloog de les te spellen wijst zij er op dat de "vrije ruimte" in onze contreien juist werd bereikt door afstand te nemen van... de "christelijke greep" op de samenleving. Sterker nog: naastenliefde en nederigheid zijn (alleen) op het zielenheil gericht, dus privaat. Overigens, de Kerk is niet democratisch. De vrije publieke ruimte daarentegen vraagt om inzet, moed en verantwoordelijkheid, de klassieke publieke deugden. De schrijfster/filosofe beroept zich voor dit alles op de filosofe Hannah Arendt. "In mijn jonge tijd" mocht bij om het even welke maatschappelijke beschouwing een verwijzing naar Jean-Paul Sartre niet ontbreken. Vandaag is die passé en vervangen

door Hannah Arendt. Waarom niet? En het kapitelen van het christendom, binnen welke context ook, is altijd mooi meegenomen. Kwestie van verantwoordelijkheid opnemen vermoedelijk.

Diegenen aan wie door Heilige Boeken de waarheid van God is onthuld, worden door moslims "mensen van het boek" genoemd. Onder de mensen van het boek vallen alle christenen en joden. Ik heb steeds gedacht dat daarmee het Oud en Nieuw Testament werden bedoeld. Door Irene Vallejo (in Papyrus, tweede druk 2019, Meulenhof, p.396-397, origineel in het Spaans "El finitón un junco") wordt een interessante variant aangeboden. Gedurende de eerste eeuwen van onze tijdrekening, -toen volop de klassieke deugden werden beoefend allicht-, waren christenen noodgedwongen verplicht om elkaar op geheime plekken te ontmoeten en zo nodig hun bijeenkomsten abrupt te onderbreken. Het bleek dan razend nuttig om geschriften niet bij te houden in omslachtige boekrollen, zoals toen gebruikelijk, maar wel in "codices". Een "codex" was eigenlijk een boek in de vorm zoals we die tot op de dag van vandaag kennen, in bladzijden, maar uiteraard met de hand geschreven. Zo'n boek in klein formaat was gemakkelijk weg te steken, bv. in de plooiën van een tuniek. Men kon vlot een fragment erin terugvinden. Dat bood het voordeel om met zekerheid een tekst juist te kunnen citeren. Men kon ook bladwijzers erin aanbrengen en het was minder omslachtig om te kunnen raadplegen dan een boekrol, dus ook gemakkelijker... om het stiekem te kunnen lezen. Gaandeweg heeft die welbepaalde boekvorm de boekrollen vervangen. Die dekselse subversieve christenen toch (mijn bedenking, niet die van mevrouw Vallejo wiens boek ik overigens warm kan aanbevelen).

Ik denk zo bij mezelf dat christenen en het christendom, in weerwil van wat sommigen ook mogen beweren, wel degelijk een mooie bijdrage aan het publieke leven hebben geleverd, of in ieder geval toch op de lange termijn bekeken. Ook al sluit ik niet uit dat schrijvers in de moderniteit liever boekrollen schrijven dan boeken. Wat de naastenliefde betreft; nogal wat critici hebben kennelijk nog steeds niet door dat Jezus ooit aan de farizeeërs duidelijk maakte dat de vraag niet is "wie is mijn naaste?", maar wel "ben ik een naaste?". Ik durf aan de redactie van Charlie Hebdo die vraag ook voor te leggen. Misschien als aanzet tot verantwoordelijk inzicht.

Johan

Stilstaan bij het Evangelie: Homilie van de Tweede Zondag door het Jaar

LAM GODS DAT DE ZONDE WEGNEEMT

Evangelie (Johannes 1, 29-34)

De volgende dag zag Johannes Jezus naar zich toe komen, en hij zei : *“Daar is het lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Hij is het over wie ik zei : ‘Na mij komt iemand die meer is dan ik, want Hij was er voor mij.’ Ook ik wist niet wie Hij was, maar ik kwam met water dopen opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden.”*

En Johannes getuigde : “Ik heb de Geest als een duif uit de hemel zien neerdalen, en Hij bleef op Hem rusten. Nog wist ik niet wie Hij was, maar Hij die mij gezonden heeft om met water te dopen, zei tegen mij : ‘Wanneer je ziet dat de Geest op iemand neerdaalt en blijft rusten, dan is dat degene die doopt met de heilige Geest.’ En dat heb ik gezien, en ik getuig dat Hij de Zoon van God is.”

In de Fabeltjeskrant ging het over dieren met allerlei menselijke karaktertrekken en eigenschappen. Dat is ook zo in vele fabels en sprookjes. Dierenverhalen maken veel duidelijk over ons eigen gedrag, “want dieren zijn precies als mensen”, dat wist Meneer de Uil al.

In het evangelie van vandaag gaat het over twee dieren : een lam en een duif.

Een lam is een jong en dartel beestje. Zo’n speels diertje, dat zelf maar met moeite op zijn poten kan staan, is de bode van de lente, een teken van nieuw leven. Als Johannes Jezus het lam noemt, betekent dat: die man daar is de bode van een nieuwe tijd, van een nieuwe aarde; met Hem begint het rijk van God (want Hij is het lam van God). Dat Lam van God is een mens vol mededogen, die al wat klein en teer is niet breekt.

En dat lam verwijst uiteraard ook naar de bevrijding uit Egypte. De Joden hadden hun deurposten ingesmeerd met het bloed van een lam, zodat de engel van de dood hun deur zou voorbijgaan. De Egyptenaren stierven, en de Joden konden vluchten, een nieuw leven beginnen. Ze werden gered door het bloed van het lam. Ieder jaar herdenken de Joden hun bevrijding uit de slavernij, en eten ze van het paaslam, zoals destijds.

En dan is er de duif. Na de zondvloed koos Noach een duif uit. Er zijn grotere en mooiere vogels dan een duif. Maar een duif heeft een aangeboren richtingsgevoel, en dat maakt de duif tot postbode van Gods vrede. Als ze met een klein takje in haar bek terugkomt bij de ark, betekent dat : het water is aan het zakken, er komt een nieuw tijd ! Als Jezus in het water staat, ziet Johannes een duif neerdalen over Hem. Dat betekent : met Hem begint er een nieuwe tijd, dat is de richting die we moeten gaan !

En als Dirk Bouts deze evangeliepassage schildert (“Ecce agnus Dei”, te zien in München), is er hierop geen lam of geen duif te zien. Dirk Bouts schildert enkel Johannes die met zijn vinger naar Jezus wijst. De hand van Johannes rust op de schouder van de opdrachtgever voor het schilderij. Het centrale punt van het schilderij is, zowel compositorisch als symbolisch, de wijzende vinger van Johannes. En Johannes wijst naar een mens, een levende man : de Joodse traditie is vervuld in de mens Jezus.

En daarmee eindigt de tijd van formele offers als verzoeningsgebaar tussen God en de mens. En zo kan deze tekst misschien ook verwijzen naar de manier waarop we eucharistie moeten vieren. Als dat beperkt blijft tot een ritueel, zonder het menselijk perspectief, zonder de wijzende vinger van Johannes en Dirk Bouts, dan missen we het vernieuwende van Johannes: de essentie zit niet in een correct uitgevoerd ritueel, maar de vervulling van alles wat voorspeld is, zit in een levende, een mens.

Constant

(geïnspireerd door Cees Remmers en Geert Craps)

PS : En dan moet ik ook nog eventjes terugdenken aan de homilie van Jozef De Kesel bij de inhuldiging van de kerk van Ossel : Johannes is de man die wijst, die de weg wijst...

Overleden

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Mw. Monin Henin, weduwe van dhr Servaty, vroeger wonende ls. Meyskensstraat, geboren te Lubumbashi op 11 maart 1926 en overleden te Brussel in Residentie Cocoon, op 1 januari 2026

Mogezij rusten in Gods vrede...

Vieringen van de komende zondag

Derde Zondag door het Jaar

BRUSSEGEM, Sint-Annakapel

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

De Sint-Stefanuskerk is elke woensdag open van 10u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 25 januari

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 25 januari

10.30u: Eucharistieviering

Intentie: Pierre Verdoodt

Lector: Yves Van der Putten

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 25 januari

10.30u: Dienst Woord en Communie

Intentie: Rik Van den Cruyce

Lector: Nikolaas Knecht

Misdienaars: Sofia

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 24 januari

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 25 Januari

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 25 januari

10.30u: Eucharistieviering

Intentie: Onze-Lieve-Vrouw van Altijddurende Bijstand, uit dank

Vierde Zondag door het Jaar

BRUSSEGEM, Sint-Annakapel

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

De Sint-Stefanuskerk is elke woensdag open van 10u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 1 februari

09.00u: Eucharistieviering ter ere van Ste Gudula

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 1 februari

Geen viering

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 1 februari

10.30u: Eucharistieviering: gezinsviering

Lector: Vormelingen en catechisten

Misdienaars: Seline en Jinte

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 31 januari

17.30u: Dienst Woord en Communie (N)

Zondag 1 februari

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 1 februari

10.30u: Dienst Woord en Communie

Gezinsviering met receptie ter gelegenheid van het feest van Lichtmis

Intentie: Stan Desmedt, ouders en schoonouders